

særlig Frist for Fremsættelse af Anke-meddelelse og Ankebegyndelse i de Tiltælde, hvor Appeladgangen beror paa Landsrettens særlige Tilladelse. Den i § 325 paabudte Ankebegyndelse bortfalder ifølge § 348 Nr. 3, naar Anken omfatter Bevisbedømmelsen (jævnfør derhos det nye omtalte med Hensyn til Fristen for Ankebegyndelsens Fremsættelse). Om den i § 326, 2det Stykke, ommeldte Adgang til Suspension af Strafffuldbyrdelsen tages ved Landsretten Beslutning enten af Landsretten selv eller af dennes Førmand i Henhold til § 340, 2det Punktum, jfr. § 329, 2det Stykke, og § 341, 1ste Stykke, jfr. § 230.

§ 340.

Medens § 341 giver Regler for den fuldstændige Appel fra Underret til Landsret, indeholder nærværende Paragraf Regler om den Appel, der ikke omfatter Bedømmelse af Beviserne for Tiltaltes Skyld, altsaa en Appel, ensartet med den, der kan finde Sted fra Landsret til Højesteret, hvorfor der i det hele kan henvises til de derom gældende Regler. De Afgivelser, der bliver Tale om, bestaa nærmest kun i følgende:

Om en ubetinget Beskikkelse af Forsvarer, saaledes som forudsat i § 329, bliver der her ikke Tale, jfr. Henvisningen til § 40 i nærværende Paragrafs 3die Stykke. De Pligter, der i § 330 ere paa lagte henholdsvis Rigsanklager og Forsvarer med Hensyn til ny Bevisers Optagelse, ere ifølge nærværende Paragrafs 1ste Stykke i det hele paa lagte Overanklageren. I Stedet for § 331, 2det Stykke træder § 340, 3die Stykke.

De Afgivelser, der fremkomme fra Reglerne i Kapitel XXII, bestaa navnlig i følgende:

I Stedet for Reglerne i § 233 og 234 om Virkningen af Tiltaltes Udeblivelse træde Reglerne i nærværende Paragrafs 3die Stykke. Reglen i 2det Punktum af § 240 modificeres ved nærværende Paragrafs 2det Stykke, 1ste Punktum; for § 242 og de nærmest paa følgende Paragrafer vil der normalt ikke være Anvendelse; § 256 bliver, for saa vidt angaar Beviserne for Tiltaltes Skyld, uden Anvendelse, da disse slet ikke skulle forelægges Landsretten; endelig indskrænkes de i § 257 dragne Grænser yderligere ved selve Anken, jævnført med Reglerne i § 334.

Da den i 3die Stykke indeholdte Regel om Adgang for Retten til at afvise Anken, naar Tiltalte ikke møder, blandt andet

ogsaa er bestemt til at virke som et Tvangsmiddel mod Tiltalte for at hindre, at han ved Udeblivelse forvolder de i Sagen deltagende overflødig Ulejlighed, maa den Tiltalte, der ikke netop kan godtgøre en gyldig Undskyldningsgrund (jfr. § 365, 3die Stykke), være udelukket fra paa ny at indanke Sagen. Derimod vil han i Henhold til § 346 kunne påkæbe Landsrettens Afvisningskendelse til Højesteret. Hvor Landsretten imidlertid har Grund til at anse Tiltaltes Udeblivelse som undskyldelig, kan den naturligvis vælge at udsætte Sagen i Stedet for at afvise den.

§ 341.

Den Behandling, der her skal finde Sted, er en fuldstændig ny, selvstændig Behandling af Sagen i dens Helhed og ikke en Prøvelse af Underrettens Behandling. Om Underrettens Behandling lider af formelle Fejl, er derfor for saa vidt ligegyldigt. Endvidere er det klart, at, hvor Tiltalte af Underretten under eet er dømfældt for flere Forbrydelser, maa samtlige disse paa ny fremdrages for Landsretten, da denne ellers er ude af Stand til at fastsætte det rette Straffkvantum. En anden Sag er, at hvor Anken netop er foranlediget ved Fejl, der kun berøre enkelte Dele af Underretssagen, vil Behandlingen for Landsretten eventuelt kunne simplificeres, jfr. § 344, 1ste Stykke.

Er Tiltalte ved Underretten helt eller delvis frifunden, maa det staa Overanklageren frit for i Henhold til Principet i § 28 kun at indanke en Del af Anklagepunkterne for Landsretten og i øvrigt fratælde Forfølgning.

De Afgivelser fra Reglerne i Kapitlerne XXI, XXII og XXIV, hvorom der bliver Tale, bestaa navnlig i følgende:

Med § 216 jævnføres § 342. I øvrigt vil der intet være til Hinder for i Kraft af § 61 at forene en Appelsag efter § 341 med en direkte for Landsretten hørende Sag, enten fra først af, eller i Kraft af § 218; med §§ 219 og 220 jævnføres § 343. De i § 221 og andre Steder i de nævnte Kapitler givne Regler om Nævninger blive selvfølgelig uanvendelige, da Nævnings Medvirken, som tidligere omtalt, overhovedet kun kan finde Sted i Sager, der fra først af indbringes for Landsretten. Med § 228 jævnføres § 343, 2det Stykke. Reglerne om Udeblivelse i §§ 233 og 234 modificeres ved § 344, 2det Stykke, jfr. Bemærkningen til § 340, 3die Stykke. Med §§ 243—248 jævnføres § 344, 1ste Stykke.